

ovšem bezdůvodná i ona další výtká zmateční stížnosti s hlediska č. 9 a) § 281 tr. ř., vycházející z opačného, v rozsudku nezjištěného předpokladu, a bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou, pokud se týče po zákonu neprovedenou zavrhnouti. Jest jen ještě podotknouti, že i v soukromožalobních trestních věcech jest úkolem soudu, by z úřední povinnosti vyšetřoval veškeré okolnosti, rozhodné pro otázku viny po stránce objektivní i subjektivní, a že proto nalézací soud pochybil, míně, že bylo povinností soukromé obžalobkyně, dokázati vědomí obžalovaného o tom, že se svým činem dotýká cti osoby jím napadené. Ježto však nalézací soud zprostil obžalovaného i z toho důvodu, že v jeho činu neshledal skutkovou podstatu trestného činu za vinu mu klade-  
ného ani po stránce objektivní, jest onen právní omyl, týkající se stránky subjektivní, bez významu.

### Čís. 3961.

Vládními nařízeními č. 615/1920 a č. 166/1922 sb. z. a n. byl rozsah ustanovení §§ 1 až 3 zák. o třaskavinách (č. 134/1885 ř. zák.) sůžen a obmezen na ty výbušné látky, jež nejsou ani podle těchto vládních nařízení ani podle případných dalších nařízení, na něž poukazuje bod 8. prvního odstavce nař. č. 166/1922, předmětem státního monopolu.

Pokud jest dynamon (rozbušky) předmětem státního monopolu.

Vyloučil-li rozsudek právoplatně skutkovou podstatu přečinu § 3 zák. o třaskavinách, nepřichází v úvahu ani přestupek § 431 tr. zák.; jednání pachatelovo nelze tu po případě podřaditi ani pod ustanovení §§ 32 a 33 zbrojního patentu.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 831/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a přestupkem § 2 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, č. 134 ř. zák. v doslovu přílohy k zákonu z 19. března 1923, č. 50 sb. z. a n. Zároveň však zrušil Nejvyšší soud jako soud zrušovací podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. zák. z roku 1878 a § 290 odst. 1 tr. ř. rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 2 zákona o třaskavinách, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu v Mladé Boleslavi, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek soudu první stolice je ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 2 zák. o třaskavinách ze dne 27. května 1885,

čís. 134 ř. zák., stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. z důvodu stížností neuplatňovaného. Podle posledního odstavce § 1 zák. o třaskavinách nevztahuje se ustanovení prvního odstavce tohoto § na třaskaviny státního monopolu. V důsledku toho nevztahuje se ani trestní norma § 2 téhož zákona k třaskavinám tvořícím předmět státního monopolu. Státní monopol výbušných látek byl zaveden, přesněji znovu upraven zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 414 sb. z. a n., podle jehož § 1 jsou předmětem monopolu výbušných látek látky, jež budou za ně nařízením prohlášeny. Tato prohlášení stala se vládními nařízeními ze dne 8. listopadu 1920, čís. 615 sb. z. a n. a ze dne 30. května 1922, čís. 166 sb. z. a n. Těmito nařízeními byl rozsah ustanovení §§ 1 až 3 zák. o třaskavinách súžen a obmezen na ty výbušné látky, jež nejsou ani podle těchto vládních nařízení ani podle případných dalších nařízení, na něž poukazuje bod 8. prvního odstavce prve cit. vládního nařízení, předmětem státního monopolu. Za tohoto stavu věci bylo povinností nalézacího soudu, by zjistil, z jakých látek se skládá »dynamon« stěžovatelem přechovávaný a jaká látka tvoří náplň rozbušek stěžovatelem přechovávaných a by se na základě zjištění v těchto směrech vyslovil o tom, zda »dynamon« a rozbušky stěžovatelem přechovávané jsou předmětem státního monopolu (rozh. čís. 2536 sb. n. s.). Ježto nalézací soud tak neučinil, nýbrž shledal v přechovávání oněch předmětů přestupek podle § 2 zák. o třaskavinách prostě proto, že znalec v posudku prohlásil, že jde o předměty, spadající pod zákon o třaskavinách, je jeho rozsudek ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 2 cit. zák. stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. O zmatek podle § 281 čís. 10 tr. ř. tu nejde; neboť vyloučil-li rozsudek v tomto směru právoplatně skutkovou podstatu přečinu podle § 3 zák. o třaskavinách, nepřichází tu v úvahu ani přestupek podle § 431 tr. zák., a pod ustanovení §§ 32 a 33 zbrojního patentu nelze jednání stěžovatelovo rovněž podřaditi (rozh. čís. 3849 víd. sb.). Tak bylo trestního zákona nesprávně použito na újmu stěžovatelu.

### Čís. 3962

Při obviňování ve formě povšechné, z níž nevysvítá, na kterou nebo na které z několika osob, náležejících k určitému sboru, okruhu a pod., se urážlivý výrok vztahuje, jest oprávněna podati soukromou obžalobu každá z nich, jež se podle způsobu nebo spojitosti výtky musí obávat, že bude třetími osobami (čtenáři článku) pokládána za tu, jež jest urážlivým projevem míněna.

Nerozhoduje, zda soukromý obžalobce vztahoval článek na sebe, nýbrž, zda podle poznatku třetích osob může býti článek pokládán za útok proti soukromému obžalobci; nezáleží na tom, zda obžalovaný na to nemyslel, nýbrž jen na tom, zda si byl vědom, že útok podle spojitosti, v níž jest uveřejněn, mohl býti třetími osobami (čtenáři článku) vztahován i na jiné osoby, než právě na onu (ony), kterou (které) měl snad na mysli.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 888/29.)